

Vårdens pärlor.

Del 1 av 12

Under årens lopp, som man levt med ME/CFS, har man naturligtvis kommit i kontakt med "världens bästa" vård och omsorg. Oundvikligen förekommer möten och samtal som är värda att minnas. Jag kommer på den här sidan delge er en del sådana möten och samtal.

Materialet är från mina anteckningar som jag fört i anslutning till händelserna men även bandat material. Alla pärlor kommer att vara likadant uppbyggda, först en kort bakgrund, sedan vad som sades eller hände och till sist en kort kommentar. Dom kommer inte att ligga i tidsordning utan är plockade lite hur som helst.

1.

Bakgrund: Jag har vid detta tillfälle varit sjuk i nästan ett år, jag hade fått åkt in akut sju gånger varav fem i ambulans. Jag hade någon månad tidigare träffat en ny läkare som verkligen började med en utredning men nu hade jag blivit mycket sämre, hur nu det var möjligt, ringde därför läkarens mottagning och redogjorde för vad som hänt, läkaren rekviderade omedelbart en ambulans för transport till sjukhus. Efter att jag fått legat i korridoren på akuten i över fem timmar blir jag så transporterad till ett undersökningsrum, där jag fick vänta ytterliggare några timmar innan läkaren kom in och presenterade sig:

Samtal: Hej jag är doktor NN, hur står det till här då?

Svar: Hej, (här fick jag börja min historia hur det hade varit det sista året och vad som nu hade hänt.).

Doktorn: Så du säger att du varit så här sjuk i nästan ett år utan att få någon hjälp?

Svar: Ja.

Doktorn: Men hur har du klarat det, jag menar om du är så sjuk måste du få hjälp, jag förstår inte hur du klarat dig?

Svar: Jag har överlevt inte mycket mer.

(Han tittar nu länge och fundersamt på min innan han yttrar sig.)

Doktorn: Vad bra, då överlever du nog i fortsättningen också så då behöver vi inte göra något här. Så nu kan du åka hem.

Kommentar: Det var inte nog med detta, han kände också den läkare som skickat in mig och skickade ett brev dit, vilket ledde till den utredning som startats abrupt avbröts. Men som sagt varför klaga, vi har ju världens bästa vård och omsorg. Dock måste jag ta doktorn i försvar, för han hade min journal tillhands som talade om att jag åkt jojo till och från sjukhuset och där en läkare bestämt att jag led av panikångest, trots att det fanns ett antal kliniska bevis för att det var något annat fel i kroppen på mig. Man måste ju vara lojal mot sina kollegor. Jag måste även ta den läkare som skickade in mig i ambulans i försvar, hon visste ju inte om detta. Men hon fick ju veta så ordningen blev återställd.

Sköt om er

Lasse.

Vårdens pärlor.

Del 2 av 12

2.

Bakgrund: Jag hade nu varit sjuk i drygt 4 år. Jag hade till slut hittat en läkare som vågade att genomföra en omfattande utredning som ledde till en remiss till ME-mottagningen på Huddinge sjukhus, för att säkerställa diagnosen ME/CFS-syndrom. Och jag hade varit till Huddinge där diagnosen fastställdes.

Jag hade vid det här laget sluppit felbehandlingar som bara gjorde mig ännu sjukare, i 1½ år, beroende på att jag helt avbröt dessa behandlingar på eget initiativ. Jag hade också varit utan sjukersättning lika länge, någon positiv vård hade jag överhuvudtaget inte fått sedan insjuknandet.

Nu hade jag en omfattande utredning gjord av en överläkare och docent här i Göteborg, jag hade varit på Huddinge där en överläkare och docent tillika specialist på sjukdomen hade säkerställt diagnosen. Jag var diagnostiserad.

Nu fanns det två frågor som måste besvaras, hade jag nu rätt till vård och hade jag rätt att få sjukpenning till min försörjning. Två viktiga frågor varav jag här kommer att ta upp den sist nämnda.

Jag hade vid den här tidpunkten varit utan sjukpenning i 1½ år. Min ekonomi var totalt raserad, precis efter gängse regler. Vi hade fått dela på familjen för att åtminstone den friska delen skulle ha rätt att existera i denna den bästa av världar. Jag hade som sagt en utredning gjord av en docent och överläkare på Salgrenska Sjukhuset och en säkerställd diagnos från en docent och överläkare på Huddinge Sjukhus. Jag tyckte faktiskt att det borde se ljust ut, i frågan som gällde min rätt till att få sjukpenning även retroaktivt för den tid jag varit utan

Men man hade ju inte för inte med försäkringskassan att göra, försäkringskassan som var delaktiga i de händelser som ledde fram till att jag förlorade alla rättigheter. Det blev naturligtvis en överklagan till Länsrätten, där jag ansåg att det fanns så mycket medicinsk substans att jag kunde hävda mina rättigheter. Vilket totalt avvisades av försäkringskassan, som till stöd för sin inställning hänvisade till sin försäkringsläkare. En försäkringsläkare som man trollade fram ur rockärmen, vars specialitet var psykiatri med inriktning på incestoffer och som helt öppet erkände att han inte hade någon som helst kunskap om ME/CFS. Men han kunde avvisa de intyg jag hade, som brist på medicinskt underlag, detta var ju naturligtvis det uppdrag han hade. Vilket han skötte med den äran.

Händelse: Men det var inte nog med att han gav sitt utlåtande till sin uppdragsgivare. Han var betydligt mer social än så, han skickade ett personligt brev till mig, Här följer ett citat ur detta brev "Jag vill gärna betona att detta inte innebär att vare sig jag eller någon tjänsteman på kassan påstår att du inte är eller varit sjuk. Det betyder enbart att vi inte har tillräckligt underlag för någon sådan bedömning. För att hjälpa dig och

oss själva med att få in sådant underlag har jag tillåtit mig att skriva en remiss till dr NN på NN kliniken, NN Sjukhus. NN är psykiater och jag antar att du inte själv anser dig vara psykiskt sjuk. Att vi gör så här i alla fall är på grund av mycket goda erfarenheter av de utredningar som NN gör". Slut citat.

Kommentar: Efter 22 månader utan sjukpenning, blev så till sist försäkringskassan tvungen att vika sig. Detta efter att ha gått så långt att det blev en prestigekamp läkare emellan. En enkel fråga bara, varför är det alltid den sjuke som skall betala. Med ett fysiskt och psykiskt helvete.

Sköt om er
Lasse

Vårdens pärlor.

Del 3 av 12

3.

Bakgrund: Vid det här tillfället har jag varit sjuk i nästan 10 mån. Det har gjorts massor med undersökningar och det har tagits otaliga prover. Det finns otvetydiga kliniska fynd som visar att något inte stämmer i kroppen på mig. Men jag har också träffat på en del fantastiska läkare som har ställt diagnoser som ligger på helt andra specialiteter än vad dom själva har. Därför avfärdas alla kliniska fynd överhuvudtaget, och i stället betraktas jag som ett psykfall, där man inte behöver bry sig om vare sig kliniska resultat eller mig som människa.

Mitt tillstånd vid det här tillfället är följande, värk i hela kroppen, illamående, yrsel, problem med dimsyn, hjärnan inbakad i något som i jämförelse gör att London smoggen kan betecknas som klar sikt, tankeverksamhet är i det närmaste otänkbart, balansproblem, benen bär mig med nöd och näppe, har en brännande smärta och stickningar i fötter och ben, magen uppsvälld och hård, tryck från magen upp i brösthålan, tålde överhuvudtaget ingen beröring mot kroppen, jag kunde bara ligga på rygg med armarna utmed sidorna, när jag låg där på rygg i något som närmast kan betraktas som dvala kändes det som om jag låg och flöt runt och genom kroppen gick det som elektriska stötar med jämna mellanrum och det var som om jag låg och flöt mellan medvetande och medvetslöshet. Ja som vissa skulle säga så mådde jag ganska bra.

I det läget ringde min kära hustru till akuten, på vårt ostligaste sjukhus här i stan och sa: Nu är han på gång, nu är han på gång, men ni behöver inte bry er om hjärtat för det är redan utrett, ta istället reda på vad han lider av. Sedan beställde hon en bil och tog fram klippkortet och skickade iväg mig.

När jag så kommer in på akuten körs jag in på ett undersökningsrum. Och efter en stund kommer "han" läkaren, kardiolog naturligtvis (som när han vill, ställer psykiatriska diagnoser efter 5 min. samtal med patienten på akuten, och sedan med ett sardoniskt leende på sina läppar säger, försök att få en annan diagnos om du kan, kan du få det ska jag gratulera.). Jag frågar vad han gör där för mitt hjärta är utrett, men får något flummigt svar som att det förstår inte jag. Efter EKG och provtagning körs jag in i en skrubbdär jag får ligga över natten. På morgonen körs jag in på en observationsavdelning.

Händelse: Klockan 8,30 kommer nämnde läkare in till mig, ställer sig bredvid sängen och tittar på mig och säger. Det var inget fel på EKG och de prover jag tog inatt, för att se så du inte har någon infarkt, men för säkerhetsskull skall vi ta en ny omgång, och är den också bra så är det bara för dig att åka hem!

Jag säger rent ut till honom att han inte är klok och frågar om alla de symtom som jag har vad dom kan bero på för det var det jag kom in till sjukhuset för.

Får svaret att det vet han inte och det är han inte intresserad av för han är anställd för att ta hand om hjärtpatienter. Ingenting annat.(Konstigt, mycket konstigt annars

kan han ju sprida sina diagnoser hur som helst).

Jag begär då att han skall kontakta den läkare som jag har på sjukhuset och be honom komma till avdelningen.

Han vänder bara ryggen till och säger att han är ingen springpojke så det tänker han inte göra, sen går han.

Efter några timmar kommer han tillbaka, säger att det var inget fel på de sista proverna heller så nu var det bara för mig att åka hem. Jag begär då ett taxikvitto så jag kan ta taxi hem, han tittar förvånat på mig och ler och säger : Nå det kan jag inte ge dig. Sen går han efter att ha talat om för mig att han skulle skicka ett brev till min läkare.

Kommentar: Det fanns kliniska fynd som visade på en kraftig ST-sänkning vid arbets-EKG, det konstaterades en hög vilopuls, det fanns fynd som visade att det fanns en infektion i kroppen, genom tidigare medicinering hade man pumpat upp mina levervärden i skyn, ett var 1200% över gränsvärdet och det fanns ytterliggare kliniska fynd att ta hänsyn till.

Men som han sa, han var inte intresserad och då behöver han heller inte ta några som helst hänsyn till patienten. Och det så, för läkare omhuldade begreppet "medicinsk beprövad vetenskap", är heller inget som man behöver ta hänsyn till.

Sköt om er
Lasse

Vårdens Pärlor

Del 4 av 12

4.

Bakgrund: Den här pärlan är väl lite annorlunda, men inte desto mindre lika viktig för en ME/CFS - patient. För ungefär 1 år sedan, vägrade återigen läkarna att överhuvudtaget hjälpa mig. Den medicinering som jag framgångsrikt hade använt mig av under 1½ år, förhindrades av inskränkta läkare som inte ville skriva ut medicin. Jag rasade flera år bakåt i min sjukdom, väldigt snabbt. Jag försökte desperat att finna någon läkare som kunde hjälpa mig, men förgäves. Till slut lyckades jag att på nåder få ett recept, som innebar att jag under en tid kunde mildra dom värsta plågorna. Men det fanns inget utrymme att ta dom doser som jag skulle behövt ha för att återställa den nedgång jag fått. Då jag ej heller kunde finna någon läkare som var beredd att ha mig som patient kände jag mig föranlåten att skriva ett brev till Socialstyrelsen.

Händelse: Brev till Socialstyrelsen:

GÖTEBORG 2000-01-19

SOCIALSTYRELSEN

Ärende Dispens.

Hej, jag vet inte vem som kan tänkas ta hand om detta ärende, förhoppningsvis vet ni det och kan lämna det till rätt handläggare.

Jag har varit sjuk sedan 1993, i en kronisk sjukdom. Det har varit mycket konflikter med läkarna under åren. Det tog fyra år att få en diagnos. Jag trodde jag skulle få uppgraderas till människa när jag fått rätt diagnos. Men istället blev då läkarkårens prestige det allra viktigaste. Och då läkarna inte har något ansvar för sin yrkesutövning, har jag idag inte någon möjlighet att få den vård som min sjukdom kräver, eller vård överhuvudtaget.

För att jag skall kunna behandla min sjukdom behöver jag vissa mediciner, varav två är receptbelagda, som jag inte kan få recept på av ovan nämnda orsak. Dessa är ett absolut måste för att jag skall kunna existera och nu har jag bara medicin för knappa två veckor kvar.

Jag vill därför veta om och hur jag skall kunna få dispens, för att köpa dessa utan recept på Apoteket.

För det är väl på det viset, att även om jag är sjuk, även om läkarna måste skydda sin prestige, så har jag väl i alla fall rätt att kunna behandla min sjukdom, så bra som möjligt.

Därför hoppas jag på en snar behandling av detta ärende så jag kan fortsätta den behandling som jag nu med framgång bedriver.

Med vänlig hälsning

Lasse Lindberg.

Det var det brev som jag skrev och skickade 2000-01-19. Jag fick mycket snabbt ett svar daterat 2000-01-20.:

Lasse Lindberg

Felsänt ärende

Socialstyrelsen i Göteborg meddelar för er kännedom att, Er anmälan som inkom till enheten 2000-01-20, översänts till Patientnämndens kansli, Box 11273, 404 26 GÖTEBORG.

När det gäller denna typ av anmälan/frågor, är Socialstyrelsen i Göteborg ej rätt instans.

Med vänlig hälsning

NN

Administratör

Detta är ju ett under av effektivitet och snabbhet bara att applådera.

Men ack den glädje som varar, när jag 2000-11-20 ännu inte hört något från nämnda Patientnämnd känner jag mig föranlåtten att sända ett mail till socialstyrelsen enligt följande:

Hej NN!

Jag sände en dispensansökan till Socialstyrelsen, daterad 2000-01-19, angående dispens för att kunna få tillgång till den medicin som jag behöver för att kunna behandla min sjukdom.

Jag fick ett svar från dig, daterat 2000-01-20, som sade att mitt ärende var felsänt och att mitt ärende hade översänts till Patientnämndens kansli.

Jag vill direkt nu tala om att jag startat en hemsida som behandlar den sjukdomsbild som jag har och hur dessa patienter behandlas i vården och vid kontakter med andra myndigheter. Och att jag nu håller på med en uppdatering där bl.a. min dispensansökan kommer att tas upp.

Jag vill därför ge dig möjlighet att ge din syn på det faktum att efter ditt svar till mig har överhuvudtaget ingenting hänt. Jag har inte fått något svar jag har inte hört ett ljud. Eftersom socialstyrelsen är en bevakande myndighet borde det m a o ligga i ert intresse hur patienter bemöts från olika håll i samhället. Det är idag 10 mån. sedan min ansökan inkom och jag har ännu inte fått något svar, hur ser du på detta faktum.

MVH

Lasse Lindberg

Återigen visade denne administratör på socialstyrelsen vakenhet. Vid ett telefonsamtal 2000-11-21, bekräftades att handlingen översänts till Patientnämnden. Efter att fått mitt mail hade administratören ringt nämnden och fått bekräftat att handlingen inkommit och överlämnats till en handläggare vid den aktuella tidpunkten. Man hade också uppgivit att man skulle ta kontakt med mig. Dock hade man inte nämnt vilket sekel, så det är bara att vänta och se.

Kommentar: Det här handläggandet från Patientnämndens sida är ett praktexempel på den paragraf i Jantelagen som säger " Du ska inte tro att du är något".

Jag kan absolut inte beskylla dom för att inte svara, för det vet jag inget om. Men jag kan säga att, hittills har inget svar kommit, Jag bad om en snar behandling av min fråga och det här ger ju lite perspektiv på vad Patientnämnden anser vara en snar behandling. Så jag förmodar att dom tackar sin lyckliga stjärna för att dom inte behandlar ärenden som berör sjuka människor.

Jag vill påpeka att denna pärla inte behandlar sakfrågan utan det faktum att, som individ kan man inte begära att bemötas med respekt. För sitter man som tjänsteman inom etablissemangen så avgör man själv om man vill svara på de frågor man är satt att besvara eller inte.

Sköt om er
Lasse

Vårdens pärlor

Del 5 av 12

5.

Bakgrund: En tidig pärla, jag hade inte varit sjuk mer än 5-6 månader. Men inte desto mindre hade jag hunnit bli luttrad. Jag hade redan hunnit att träffa en tidigare omnämnd kardiolog, som efter 5 minuters samtal med mig ställt en psykiatrisk diagnos. Och som när vi skildes med ett snett hånleende talade om för mig att "försök och få en annan diagnos om du kan, lyckas du med det skall jag gratulera". Trots det så blev det några undersökningar till. Vid en av dessa undersökningar fick jag rådet av den undersökande läkaren att, söka mig en "läkare" utanför sjukhuset för det var inte omöjligt att jag hade Tietsez - syndrom.

Jag lydde detta råd och sökte en läkare utanför sjukhuset. Jag redogjorde för denne läkare vad den undersökande läkaren hade misstänkt. Den här läkaren bekräftade att jag hade Tietsez - syndrom. Jag blev ordinerad Voltaren 2x20. Med återbesök efter 14 dagar.

Händelse: Vid mitt återbesök talade jag om för läkaren att jag blivit betydligt sämre, vilket också verkligen var sant. Jag förklarade hur och på vilket sätt och att så här kan jag inte ha det.

Då tittar hon nedlåtande en lång stund innan hon säger: " Du skall ha klart för dig att jag har diagnostiserat dig, och sedan satt in medicin. Det betyder att du är frisk. Så det är bara att börja arbeta. Och kan du inte inse att du är frisk, så finns det bara för dig att besöka en psykiater".

Kommentar: Återigen en feldiagnos och en felbehandling. Och det helvete som bröt ut i kroppen på mig när jag slutade med medicinen, vill jag inte tala om. Men man ser att läkare som ställs inför det faktum att deras diagnoser inte stämmer och när deras medicinering slår helt snett, helt tappar greppet. I stället för att göra allt för att ta reda på var felet ligger och sedan hjälpa patienten, tar man ut sin frustration på patienten. I vetskap om att detta är fullt tillåtet enligt svensk lag.

I mina ögon har man helt enkelt en egen tolkning av första budordet, som löper som en röd tråd genom deras yrkesutövning.

" Det finns inga andra gudar jämte mig"

Sköt om er
Lasse

Vårdens pärlor

Del 6 av 12

6.

Bakgrund: Medicinskt vedertagen vetenskap, smaka på det uttrycket, för det är det honnörssord som kastas i ansiktet på patienter som av någon anledning ifrågasätter ett utlåtande eller en behandling. För allt som sker inom vården måste vara baserat på just detta annars betraktas det som kvacksalveri. Det är i alla fall det man vill påskinna, ifrån vården och ifrån övriga etablissemang.

Jag återkommer till dessa "bevingade" ord i mina kommentarer.

Efter många turer och efter ca 10 månaders sjukdom, skulle jag återigen läggas in för utredning. Det fanns kliniska fynd på att allt inte stod rätt till i kroppen, det fanns en remiss som sa att det misstänktes någon form av infektion med anledning av dessa fynd och att detta skulle utredas. Det fanns bevis som visuellt kunde ses av vem som helst som ville titta. Och allvarligt talat jag trodde faktiskt att jag var inne för utredning. Men ett par år senare när jag fick ut mina journaler fick jag se att jag var inlagd under diagnosen panikångest. Vilket förklarade en hel del. Det förklarade den nonchalans som jag bemöttes med, en nonchalans som mina medpatienter reagerade för och även jag naturligtvis. Det förklarar hur man gick tillväga när jag begärde mätning av min mage. Det var på det viset att när jag reste mig upp efter att ha legat så svälde magen upp så jag liknade en grisfärdig modersugga runt magen, magen blev hård och det tryckte upp i bröstkorgen. Av den anledningen begärde jag att man skulle mäta hur mycket jag svälde. När sköterskan kom för att mäta mig, mätte hon mig liggande efter det reste jag mig upp efter någon minut skulle hon mäta mig stående. När hon tittade på måttbandet sade hon "att det här kan inte vara möjligt", varefter hon tog måttbandet runt magen på mig och drog åt tills hon fick ett mått som hon kunde anse vara normalt. Det förklarar också avdelningsläkarens utlåtande när jag mötte honom i korridoren, jag drog upp tröjan och frågade honom om man skulle bli sån här över magen när man var uppe, han klappade sig på sin mage tittade på mig och sa "tycker du att du blir för tjock får du väl köpa en korsett och sätta på dig", sen gick han. Det förklarar också att man vid varje samtal bedyrade att jag var kärnfrisk.

Händelse: Dagen efter inläggningen kommer översteprästen.... förlåt psykiatern rusande och vill ha med mig till ett rum.

Han frågar hur jag mår, jag talar om att jag mår förjävligt. Han säger att han förstår det för jag lider av panikångest!!! Jag frågar honom om alla fynd som gjorts vid provtagning om ett antal symtom, "kan jag få detta av panikångest". Jag får ett entydigt svar, "nej du kan inte få detta av panikångest". Sen säger han att, lider jag så svårt av min panikångest så är det hundra procentigt handikappande.

Återigen blir jag tvungen att ställa en fråga till honom, "du hävdar att jag inte kan få dom symtom som jag har av panikångest och jag kan inte få dom utslag på kliniska prover som jag har, av panikångest, hur motiverar du då att det är panikångest jag lider av". På detta har han naturligtvis ett lika definitivt som rinnande svar: "Du är en så öppen och extrovert person så det kan inte vara något annat än panikångest du lider av".

Kommentar: Jag började med att ta upp uttrycket, medicinskt vedertagen vetenskap. Medicinskt vedertagen vetenskap, säger klart och tydligt att jag inte kan få dom symtom och dom kliniska utslag som jag bevisligen hade. Detta bekräftade också psykiatern. Men han gav sedan prov på en ny, medicinskt vedertagen vetenskap, som undanröjer den tidigare nämnda, nämligen att om du är en öppen och extrovert person så kan du få dessa symtom och kliniska fynd av en sjukdom som inte **kan** ge dessa symtom och kliniska fynd.

Svårt att förstå? För mig som i alla fall anser mig själv vara någotsånär normalbegåvad, var det lite svårsmält. Så jag lät pröva den här nya, medicinskt vedertagna vetenskapen, hos socialstyrelsen. För dom var utslaget så enkelt att man kunde avstå från de regler som säger att den patient som gör en anmälan har rätt att ge sin syn på de journaler som skall ligga till grund för ett beslut. Man klubbade direkt att detta var helt i sin ordning, det här kan man kalla medicinskt vedertagen vetenskap. Jag lät pröva det i kammarrätten som också tycker att den psykiatern var en fena på att få till det.

Min uppfattning om vad, medicinskt vedertagen vetenskap, är för något står därmed helt klar. Det är ett tillhygge som läkarna och etablissemanget ömt vårdar för att ha i beredskap när deras egna misslyckanden skall bankas in i deras offer. Då gäller inte lagar och regler längre. Då gäller en hastigt påkommen medicinskt vedertagen vetenskap.

Ta hand om er.

Lasse

Vårdens pärlor

Del 7 av 12

7.

Bakgrund: Jag vill i den här pärlan återknyta kontakten med den eminente psykiater som jag hade det tvivelaktiga nöjet att möta i del 5. Jag vill redan nu komma med en bekännelse. Jag har under min sjukdom träffat många läkare och andra som tillhör etablissemang, men jag har bara vid ett tillfälle medvetet ljugit. Och det var vid detta tillfälle som jag nu skall redogöra för. Och jag måste i ärlighetens namn erkänna att, jag skäms inte ett dugg för min lögn.

Det förra mötet slutade med att jag sa till honom att, han skulle sätta in medicin och bevisa sin teori. Han tyckte inte han behövde bevisa någonting för han visste ju hur det låg till. Beslutet blev att jag skulle rehabiliteras med Anafranil, jag skulle ganska snart må mycket bättre. Sen fick jag åka hem från sjukhuset.

Och visst gjorde medicinen verkan, **herrejäv!...r vad sjuk jag blev.** Jag ringde min husläkare som hade skickat remiss till sjukhuset för att utröna vilken infektion jag led av, och frågade om det skulle vara så här för han hade bestämt hävdade tidigare att det inte var något psykiskt jag led av. Han tyckte då att om psykiatern hade sagt att det var psyket så var det det. När det gällde dom enorma biverkningarna av Anafranilen, så var det inga problem. Han skrev raskt ut ett recept på ett starkt beroendeframkallande narkotiskt preparat som skulle motverka biverkningarna, samtidigt som han sa att jag var tvungen att fortsätta med Anafranilen. Nu betydde husläkarens tidigare övertygelse, som var baserad på kliniska prover ingenting. Nu hade han bara ett intresse, det var att klia läkarna på det fina sjukhuset så skönt som möjligt på ryggen, patienten hade helt förlorat sitt människovärde.

Jag var nu på egen hand tvungen att besluta mig för om jag ville leva vidare eller ej. Beslutet var att jag ville göra ett försök. Det narkotiska preparatet började jag aldrig att ta, Anafranilen slutade jag att ta. **Och jisses vilka upplevelser jag fick, under den tid som det tog innan det gick ur kroppen.**

Jag började att höra mig för på olika ställen om olika saker om och kring det som jag upplevt. Det ledde till att jag sökte en läkare på stan som påbörjade en undersökning. Och här vill jag då erkänna att jag inte talade om bakgrunden för denne läkare, av den anledningen att jag ville ha en objektiv undersökning, något som jag tagit upp i del 1.

Men nu var det dags för återbesök hos psykiatern. Varför jag gick dit? Jo jag ville se hur han agerade och vad han skulle säga.

Vad hade jag då i ryggsäcken när jag gick på återbesök. Det fanns kliniska bevis för att jag hade någon form av infektion i kroppen, mina levervärden som vid insjuknandet var normala, hade skjutit i höjden, ett var 1200% över det övre gränsvärdet, ett annat var 150% över det övre gränsvärdet, på 80% av den medicin jag fått sedan insjuknandet fanns det varningstext angående leverpåverkan. Jag hade vid arbets -EKG en kraftig ST-sänkning. Den nya undersökning som jag

påbörjat visade också på en förstorad lever och en förstorad prostata. Jag tar här bara upp de som kliniska test som sjukvården själv har gjort. Såna trivialiteter som hur jag mår och symtom som jag känner och yttre visuella tecken, saknar ju allt värde för det är inte medicinskt vedertagen vetenskap.

Återbesöket: När jag kommer in frågar han mig hur jag mår. Jag talar ärligt om för honom hur jag mår, jag talar också om för honom vilka biverkningar jag fått av Anafranilen (men hoga jag talar inte om att jag slutat med den). Han tittar på mig som om han hade en utomjording framför sig innan han säger: "Mina patienter brukar inte bli sjuka av den medicin som jag ger dom, så det kan inte du heller ha blivit".

Mitt svar på det är: "Jag är inte här för att diskutera hur dina patienter brukar reagera på medicin, jag är här för att diskutera hur jag har påverkats av den". Han tycker inte det är något att prata om utan säger: "Eftersom mina patienter inte blir sjuka av den medicin som jag förskriver, så blir inte du det heller. Så nu gör vi så att vi ökar doceringen med 50%, och hjälper inte det så sätter vi även in en rejäl dos med Stesolid".

Jag opponerar mig men han avbryter och frågar: "Du har väl inte sprungit till någon annan läkare".

Här kommer nu min fruktansvärda lögn: "Nej naturligtvis inte".

Han blir nöjd (tänk vad lite det behövs för att, vissa ska bli nöjda). Sen kommer det något mycket intressant från honom: "Det är bra det, för du skall veta att med dom prover vi tagit på dig, så kan jag med 100%-ig säkerhet säga att det inte finns något som helst medicinskt fel på dig".

Fantastiskt, jag är frisk som en nötkärna. Men varför känner jag mig som jag gör då?

Kommentar: Bara att garantera en patient med 100%-ig säkerhet att, det inte finns något medicinskt fel, är tufft. Att medvetet göra det, med de ovan relaterade kliniska bevis, torde väl närmast betraktas som dumdrigt. Om man ser till begreppet, medicinskt vedertagen vetenskap, så är det väl närmast att betrakta som yrkesmässigt självmord.

Så vad säger då Socialstyrelsen och Kammarrätten? Två instanser som enligt egen utsago är garanter för att vi patienter blir behandlade efter de lagar som finns, och får ett mänskligt bemötande. Jo man säger att " Detta är medicinskt vedertagen vetenskap".

Jag vet, man får inte ifrågasätta överheten, men jag måste i ärlighetens namn säga att, det skiter jag fullständigt i. Åsidosätter man den lagstiftning som finns så till den milda grad, så har man i mina ögon helt förlorat allt vad trovärdighet heter.

Sköt om er
Lasse

Vårdens pärlor

Del 8 av 12

8

Bakgrund: Som jag nämnt tidigare så hade jag en husläkare, för det skall man ju ha för den trygghet som det innebär.....kanske.... eller, ja ja vet inte. Efter hans sista bravad, när han visar att det viktigaste för honom är att gulla med läkarna på "fina" sjukhuset, istället för att tillvarata sina patienters intressen. Hade jag vänt mig till andra läkare. Men samtidigt blev jag alltmer intresserad av de prover som tagits på mig tidigare. Så jag ringde upp honom och begärde att få ut dessa provsvar. Det var inga problem, det skulle jag få. Men han ville jag skulle komma ner och prata med honom, vilket jag accepterade. Vid mitt besök kom naturligtvis mina levervärden på tapeten. Även det faktum att jag hade en förstorad lever. Helt plötsligt visade han upp ett intresse (**och jag mitt dumma nöt gick på det**).

Han sa att han skulle ta tag i det här, men han ville ta ett specifikt prov för att se att mina levervärden **inte** kom an på spriten,(något som jag med en åsnas envishet hade hävdad), så han fick ta det provet och om det stödde vad jag sa så skulle han minsann se till att utreda vad som var fel. Jag hade inga invändningar mot det, för jag visste att det inte var spriten. Han tog sitt prov och det skulle dröja en tid innan det var analyserat och han skulle också åka på en femveckorssemester, så efter det skulle vi höras och åtgärder skulle sättas in.

Men jag kunde ju inte vänta fem veckor innan jag fick reda på resultatet. Så via en annan läkare på kliniken, fick jag ut resultatet. Nu är du nyfiken va??? Svaret visade klart och entydigt på att spriten inte hade något med mina höga levervärden att göra. Trots att jag visste vad resultatet skulle bli, så var det en enorm känsla, nu fanns det även kliniska fynd som visade detta. Nu var det bara att vänta på hans återkomst.

Händelse: Jag måste erkänna att det kändes skönt när det var dags att ringa honom, efter hans hemkomst, att ha kliniskt bevis på att det jag sagt var sant. Så jag måste erkänna att det **inte** var svårt att ta telefonen och ringa honom. När jag fick tag på honom, så frågade jag lite oskyldigt om han hade fått svaret på provet ännu. Jag fick vänta lite i telefon medan han tittade efter. När han återkom till telefon och började prata, så riktigt hörde jag hur svårt han hade för att uttrycka sig. Och sakta mycket sakta kom det från honom: "Ja... men ...det ...här ...provet... var... ju ..bra". Sedan var det tyst en längre stund i luren, innan han hade återfått sin myndiga röst, och helt hämningslöst sa: " Men se det bryr jag mig inte om, för jag vet att du är alkoholist"!!!

?????????.....???????

Ja ... jag blev förvånad, Jag hade förmodligen blivit en alldeles utmärkt som fågelholk just då. Samtidigt kände jag något som började att sakta bubbla i kroppen på mig, gud förlåte, men det kunde väl inte vara ilska. Normalt sett är jag väl ganska väluppfostrad, men mina nästa ord kunde inte hejdas, dom bara kom :

" I så fall är det din förbannade skyldighet som läkare att skicka en remiss till en alkoholistklinik för vård, och med tanke på den tid jag varit sjuk så måste det bli en akutremiss"!!!

Tänk vad lite som behövs, det lät nästan som om han fick någon form av pervers

org...., nej fy så får jag inte säga, men glad blev han i alla fall. Det riktigt kvittrade om honom när han sa: " Vill du det, det är ju jättebra då skriver jag en remiss"!! Bra sa jag se bara till att det blir en akutremiss, och det lovade han dyrt och heligt.

Kommentar: Jag kan på intet sätt, utifrån patientens perspektiv, säga att jag är imponerad av detta yrkesutövande och jag kan heller inte hävda att jag kan respektera en läkare som betar sig på detta sätt.

Återigen visade det sig att endast provsvar som stöder deras förutfattade åsikter gäller. Provsvar som visar på något annat är inget man behöver ta hänsyn till. Vårdens företrädare skriker i högan sky över att man saknar pengar och det är ju också så att man försöker att dra ner på provtagningar, för att spara pengar. I det här fallet som vid flera andra fall under min sjukdomstid, har samma mönster följts. Jag skulle inte reagera över pengarna om dessa togs ur läkarnas egna fickor, vid dom tillfällen då man bara använder prover för att förnedra patienterna, men man använder skattemedel till detta, något som i mina ögon stinker lång väg. När det gäller remissen så lovade han en akutremiss, men i glädjeyran över sitt lyckade agerande så glömde han det och åkte på en tre veckors ledighet i stället. Men vilken vård fick jag då på alkoholistanstalten när jag väl kom dit. Tänka sig dom ville inte ha mig där. Varför, jo efter genomgång av alla prover som tagits på mig och även genomgång av det mediciner som jag matats med sedan insjuknandet, konstaterade man att spriten inte hade ett dugg med mina höga levervärden att göra. Man konstaterade också att jag hade en nedsatt leverfunktion. Och att denna nedsatta leverfunktion tillsammans med de mediciner jag fått hade orsakat de för höga levervärdena.

Ja tänk, livet är välan för underbart.

Sköt om er
Lasse.

Vårdens pärlor

Del 9 av 12

9.

Bakgrund: Jag skall här börja med några citat ur hälso och sjukvårdslagen:

2§. Målet för hälso- och sjukvården är en god hälsa och en vård på lika villkor för hela befolkningen.

Vården skall ges med respekt för alla människors lika värde och för den enskilda människans värdighet.

2a§. Hälso- och sjukvården skall bedrivas så att den uppfyller kraven på en god vård. Detta innebär att den skall särskilt

- 1. vara av god kvalitet och tillgodose patientens behov av trygghet i vården och behandlingen,*
- 2. vara lätt tillgänglig,*
- 3. bygga på respekt för patientens självbestämmande och integritet,*
- 4. främja goda kontakter mellan patienten och hälso- och sjukvårdspersonalen.*

Vården och behandlingen skall så långt det är möjligt utformas och genomföras i samråd med patienten. Varje patient som vänder sig till hälso- och sjukvården skall, om det inte är uppenbart obehövt, snarast ges en medicinsk bedömning av sitt hälsotillstånd. Patienten skall ges upplysningar om detta tillstånd och om de behandlingsmetoder som står till buds.

En sådan här lagstiftning är ju naturligtvis till för att ge den enskilde patienten den trygghet och dom rättigheter som är naturliga i ett demokratiskt samhälle.

En första instans som patienter, som av någon anledning känner sig missförstådda eller anser sig felbehandlade eller inte får den vård man är berättigad till, skall vända sig till är Patientnämnden (Tidigare Förtroendenämnden).

Patientnämnden lyder under en lag som heter "Lag om patientnämndsverksamhet", ett citat ur denna lag:

2§ Nämnderna skall utifrån synpunkter och klagomål stödja och hjälpa enskilda patienter och bidra till kvalitetsutvecklingen i hälso- och sjukvården genom att

- 1. Hjälpa patienter att få den information de behöver för att kunna ta till vara sina intressen i hälso- och sjukvården,*
- 2. främja kontakterna mellan patienter och vårdpersonal,*
- 3. hjälpa patienter att vända sig till rätt myndighet, samt*
- 4. rapportera iakttagelser och avvikelser av betydelse för patienterna till vårdgivare och vårdenheter.*

Det jag här skall ta upp är min erfarenhet av hur det kan fungera från Patientnämndens sida, eller som det hette då 1995 som det här gäller, Förtroendenämnden.

Jag hade varit sjuk i nästan 2 år, under den tiden hade jag bara blivit sjukare och sjukare. För varje medicinbehandling sjönk jag allt djupare. Läkarna brydde sig inte, dom lyssnade inte på vad jag sade och dom lade inget värde i de provsvar som dom själva tog. Det enda som betydde något var att vara lojal med sina kollegor, patienten i sig hade inget värde.

När jag inte kunde få gehör för min situation någonstans, vände jag mig till förtroendenämnden. För att om möjligt få en ändring till stånd och om möjligt få en objektiv vård. På grund av min sjukdom och hur den påverkade min möjlighet att röra mig, så fick jag rådet att skriva ner vad som hänt och skicka in det så skulle dom titta på det och återkomma. Jag kan tacka min lyckliga stjärna för att jag hade fört anteckningar över vad som hänt, nu var det bara att försöka få hjälp att skriva ut dom och skicka in, så kanske man kunde få en mänsklig behandling sedan.

Händelse: En tid efter det att jag hade skickat in en utskrift av mina anteckningar, tog man från förtroendenämnden kontakt med mig. Man tyckte att det fanns en del som inte verkade så bra i min berättelse, man ansåg sig också kunna utläsa vilken läkare som bar det största ansvaret för min behandling och man bad mig om tillstånd att ta kontakt med den läkaren. Något som jag naturligtvis gav tillstånd till.

Ibland vill man drömma och jag lovar nu drömde jag faktiskt om att någon skulle säga "du är ju människa och skall ju behandlas som en sådan". Men som så ofta är ju drömmar just drömmar. Utan kontakt med verkligheten.

Efter en tid kontaktades jag av förtroendenämnden, man hade nu varit kontakt med den läkare som man ansåg hade haft ansvaret för min behandling.

Vad hade nu resultatet av förtroendenämndens arbete blivit? Jo man hade talat med läkaren ifråga, läkaren hade då hävdade att jag hade fått den vård som jag var berättigad till, i och med det var förtroendenämndens arbete över, man satte en stämpel på mina handlingar som löd "**Ingen vidare utredning behövs**".

Men man undrade om inte läkaren fick ringa till mig, vilket han hade bett om. Jag hade ingen anledning att neka till det.

Och vad ville läkare när han ringde mig, ville han diskutera min sjukdom och hur man kunde gå vidare med det. Men nej han ville diskutera hur läkarna var organiserade, ärligt talat detta var av noll intresse för mig, vilket jag också talade om för honom.

Kommentar: Om man läser dom utdrag ur lagstiftningen som jag inledde med, får man lätt bilden av, att som patient har man vissa grundläggande rättigheter. Man får också lätt bilden av att patientnämnderna är till för att stödja patienter som det har gått snett för i vården. Men om det är den läkare som patientnämnden själv anser har ansvaret, som skall avgöra om något har gått snett, så är nog objektiviteten i handläggningen inget som prioriteras. Och man kan väl lugnt konstatera att det inte är för att stötta och hjälpa patienterna som patientnämnderna är till.

Den läkare som fick avgöra om hans eget handlande hade varit korrekt, var för övrigt samme läkare, som när jag senare via advokat skickade in en anmälan till patientförsäkringen, ringde upp advokaten och begärde att han skulle dra tillbaka denna anmälan. Vad hade då läkaren för grund för en sådan begäran. Jo han ansåg att detta skulle medföra extraarbete för honom och det ville han inte vara med om. Därför skulle min anmälan dras tillbaka.

Vad kan man dra för lärdom om läkarnas och patientnämndernas syn på oss patienter av detta? Ja, det tycker jag var och en får fundera på, jag vill som avslutning bara citera hälso- och sjukvårdslagen:

2§. Målet för hälso- och sjukvården är en god hälsa och en vård på lika villkor för hela befolkningen.

Vården skall ges med respekt för alla människors lika värde och för den enskilda människans värdighet.

Och citat ur lag om patientnämndsverksamhet:

2§ Nämnderna skall utifrån synpunkter och klagomål stödja och hjälpa enskilda patienter och bidra till kvalitetsutvecklingen i hälso- och sjukvården genom att

- 1. Hjälpa patienter att få den information de behöver för att kunna ta till vara sina intressen i hälso- och sjukvården,*
- 2. främja kontakterna mellan patienter och vårdpersonal,*
- 3. hjälpa patienter att vända sig till rätt myndighet, samt*
- 4. rapportera iakttagelser och avvikelser av betydelse för patienterna till vårdgivare och vårdenheter.*

Sköt om er
Lasse

Vårdens pärlor

Del 10 av 12

10.

Bakgrund: Här kommer jag att berätta en del korta bilder som visar hur man blir betraktad av de intelligenta och välutbildade läkarna och övriga etablissemang, när man lider av ME/CFS. Jag kommer att plocka lite godis ur min ryggsäck helt utan koppling mellan de olika händelserna.

Händelser:

1. Vid det här tillfället hade jag haft, mycket kraftiga febersvängningar. Med en feberkurva som spände mellan 35,7-39,9. Jag hade verkligen åkt hiss, för det svängde snabbt det var inte mer än någon till några timmar mellan topp och botten, med mycket kraftiga svettningar, det formligen forsade svett om mig. Detta tillstånd hade jag fått efter avslutad medicinering. När jag till slut kom till läkare tog jag upp detta med henne, jag hade även skrivit upp när jag tagit tempen och vad den visat på. Så jag kunde visa hur tempen svängt. Läkarna är ju intelligenta, välutbildade, snabbtänkta och säkra och vet alltid bäst. Så och denna gång. Hon såg på mig en stund innan hon kom med sin diagnos. " Det kan bara finnas två förklaringar till detta, det ena är att din febertermometer inte visar rätt och det andra är att du inte är kapabel till att avläsa den ". Hon hade också fått ett brev från fina sjukhuset, där en kardiolog efter fem minuters samtal med mig hade ställt diagnosen panikångest. Så för att verkligen visa sin goda vilja att hjälpa mig, skickade hon med en folder om panikångest som hon tyckte jag skulle studera noga.

2. Här var jag sedan länge diagnostiserad och hade blivit avpolleterad av en läkare som jag remitterats till för behandling. Jag var därför tvungen att hitta en läkare som kunde skriva ut de recept som jag behövde för behandling av sjukdomen. Till slut fann jag en läkare som tog emot mig. Vid mitt första besök gick vi igenom vad det var för preparat som jag använde mig av. Hon fick också en skriven lista som tog upp det vi hade gått igenom. Hon lovade att det inte var några problem jag skulle få de recept jag behövde och som hon sa hon fanns där för mig. Detta fungerade väldigt bra inga motsättningar, när jag behövde förnya ett recept var det inga problem. Tills jag en dag var tvungen att förnya det viktigaste receptet och på grund av hennes ledighet var jag nu i tidsnöd för att få min medicin. Då fick jag bara beskedet, nej jag skriver inget recept åt dig. Om hon två månader tidigare hade talat om för mig, när vi gick igenom vad jag behövde, att hon utan anledning bara helt plötsligt skulle komma att vägra mig recept hade jag naturligtvis haft möjlighet att vidta andra åtgärder. Men nu fanns ingen tid till detta.

3. I pärla nr. 4, har jag tagit upp ett brev jag sänt till socialstyrelsen, för att undvika sådana här situationer som jag ovan tog upp. Ett brev som socialstyrelsen sände vidare till Patientnämnden för behandling. När jag efter nästan ett år inte hört något sände jag en förfrågan till socialstyrelsen varför jag inte fått något svar. Det svar jag fick var att man från socialstyrelsen varit i kontakt med patientnämnden som vidimerat att man fått handlingen vid den aktuella tidpunkten men att man inte pratat

med mig, men nu skulle man höra av sig. Efter ytterliggare nästan två månader hade jag fortfarande inget hört, varför jag sände en ny förfrågan, till socialstyrelsen. Då ringde man från patientnämnden. Jag fick då besked att man hade sökt mig men inte kunnat få tag på mig, redan vid den tid som man fått brevet. Ett besked som liknar en efterkonstruktion. För i brevet finns mitt fullständiga namn, mitt personnummer, min fullständiga postadress, mitt telefonnummer och min e-postadress, vid den tidpunkten var jag också så sjuk så kunde inte ta mig utanför dörren. Jag redogjorde för detta och frågade hur det kunde komma sig att man inte kunnat få tag på mig. Och fick svaret att deras sekretess var så sträng att det hade inte varit möjligt. Men jag fick ju en ursäkt och det skulle jag vara glad för. Men jag fick inget svar på min fråga, det skulle man ta upp med sin expert i slutet av januari sen skulle jag få veta eftersom det har principiell betydelse. I dag 2001-03-14 har jag fortfarande inget hört, men det är väl inget att förvånas över för, svaret är nog sekretessbelagt.

4. Eller läkaren som initierade en utredning på riks försäkringsverkets sjukhus i Tranås för att få reda på vilken arbetskapacitet jag hade, något som försäkringskassan ställde sig positiva till så och jag. För nu kunde det kanske en gång för alla bli klart vilken arbetskapacitet jag besatt. En utredning som slog fast, " fullständig arbetsförmögenhet". När jag senare tog kontakt med läkaren för att få reda på vad som nu skulle hända, fick jag beskedet: " Det var inte det svar jag hade förväntat mig, så nu får du försöka hitta en annan läkare".

5. Jag hade blivit utan medicin och hamnat minst två år bakåt i sjukdomen, jag hade beställt tid hos distriktsläkarcentralen med två månaders väntetid. Jag försökte hitta någon annan läkare som var villig att ta emot mig, utan resultat. Så jag hade gått ner mig ordentligt i min sjukdom innan jag fick komma på besök. Jag förklarade min situation för läkaren, och även att jag hade gått ner mig så rejält för att jag blivit utan min medicin. Han förklarade att han inte kände till något om sjukdomen. Men han tyckte inte att jag skulle tro att jag var läkare bara för att jag var sjuk. Jag sa som det var, att jag inte ansåg mig som läkare men jag tyckte ändå att den medicin som hjälpt mig i flera år hade jag rätt till. Återigen upprepade han att jag inte skulle tro att jag var läkare, för jag kunde inte avgöra om jag var i behov av den medicinen, som jag hävdade. Och förresten sa han eftersom denna sjukdom påverkar centrala nervsystemet så borde jag söka en psykiater. Under mina år som sjuk och med ständiga konfrontationer med " världens bästa vård ", har jag lärt mig en sak. " **att aldrig slösa energi på människor som varken har vilja eller förmåga att förstå** ". Så jag tog mina papper och reste mig och sa, en sak inser jag och det är att jag kan betydligt mycket mer än dig om den sjukdom jag lider av. Och med den inställning som du har, så har du och jag inget mer att prata om. Sedan gick jag min väg.

Kommentarer: När jag tänker tillbaka på tiden som varit sedan jag blev sjuk 1993, så är det svårt att inte få en tanke i huvudet " **Stoppa världen jag vill kliva av** ".

Sköt om er
Lasse

Vårdens pärlor

Del 11 av 12

11.

Bakgrund: Jag insjuknade under hösten 1993, jag är nu framme i Maj - Juni 1996. Från insjuknandet till nu, har jag fått ideliga felbehandlingar som bara gjort mig sjukare. Ingen bryr sig om att lyssna på vad jag som patient säger. Birgitta Evengård skriver i sin artikel "Kroniskt Trötthetssyndrom finns", att patienter med kroniskt trötthetssyndrom blir nomadiserade inom vården, jag hävdar att det inte är enbart inom vården, det gäller övriga samhället också. För inte ens det trygghetssystem som skall tillförsäkra den drabbade, en säker och trygg vård och omsorg fungerar. Man vänder sig åt alla håll för att försöka finna någon som har förmåga och vilja att förstå, men finner att det enda man åstadkommer, är att man stångar pannan blodig. Mörkret sänker sig och man vet inte längre vart man ska vända sig och man vet inte längre hur man ska bete sig. Och man tror att nu kan det inte bli värre!!!!!! Men ack vad man kan bedra sig, det är först nu som det verkliga stålbadet börjar.

I mitten på Maj, ser jag ett program på TV, om någon "mystisk" sjukdom som kallas Kroniskt trötthetssyndrom, man intervjuar någon som lider av detta och som berättar om sin sjukdom. Jag börjar fundera över om jag verkligen är vid sunda vätskor, står "fanskapet" (jag ber om ursäkt för mitt uttryck, men så kändes det) och berättar om mig, han känner ju inte mig.

Nu känner jag att jag måste få mer information om detta, jag söker i tidningar och skickar efter material för att verkligen se om det fullt ut stämmer. Ju mer information jag får ju säkrare blir jag, det är kroniskt trötthetssyndrom jag lider av. Men för säkerhets skull så får mina anhöriga gå igenom materialet och säga sin mening om det hela och även dom kunde identifiera detta.

Trots att jag var svårt påverkad av sjukdomen, kände jag ändå en strimma av hopp. Men samtidigt funderade jag över hur det kunde komma sig att jag fått kämpa i drygt 2½ år för att få läkare att förstå en sjukdom som socialstyrelsen klassade redan 1988. En tidsperiod där läkare och etablissemang ställt sig på ett led och bespottat, förnedrat och kränkt och tagit alla ära och redighet från mig som en enda man. En period där jag vänt mig till de instanser som man skall för att få rätsida på eländet, jag till och med anmälde läkare för att markera att jag som människa har vissa rättigheter i det här landet, men den villfarelsen tog socialstyrelsen effektivt ur mig, så nu vet jag bättre.

I slutet på Maj, hade jag en återbesökstid hos den läkare jag då gick hos. Då hade jag samlat så mycket information att jag ansåg mig vara beredd att ta upp frågan med denne läkare. Men samtidigt bar jag med mig det som förevarit vid mina läkarkontakter sedan jag insjuknade, som en mycket tung ryggsäck. Så om jag skulle påstå att det var med tillförsikt som jag gick till detta läkarbesök, så skulle jag ljuga. Men jag har alltid varit en uppkäftig glappkäft, så jag var klart medveten om att frågan skulle komma upp.

Vid mitt läkarbesök tog jag upp frågan, jag redogjorde för att jag sett detta TV-program och att jag sedan skaffat ytterliggare information. Han lyssnade tålmodigt på mig. Så fick han ett sardoniskt leende på sina läppar innan han sa något. Jag bara väntade på hans svar. Då sa han, " Du skall veta att jag har varit läkare i 40 år, och jag vet med säkerhet att denna sjukdom inte finns. Du måste tro mig på mitt ord, det är min 40-åriga erfarenhet inom läkaryrket en garant för. Det där är bara något påhitt från läkarna uppe i Stockholm som inte förstår bättre. Så det där skall du glömma direkt ".

Oj då, det var raka besked, då var det ju inte underligt att jag bara blev sjukare och sjukare av läkarnas behandling, jag led av en sjukdom som läkarna uppe i Stockholm hittat på och som inte existerade och definitivt inte i Göteborg. Men det var ju tur då att jag hittat en så öppen och kunnig läkare. Men då var ju frågan hur han skulle behandla mig så jag kunde bli frisk.

Det här var enligt egen utsago ingen läkare som lämnade någon patient i sticket, ånej då, han var mån om sina patienter. Så han lovade mig en remiss som skulle medföra att jag verkligen fick hjälp. Han skulle skicka den till mig, så jag hade den inom några dagar och någon förnyad sjukskrivning behövdes inte, för det skulle lösa sig med remissen.

Men fick jag någon remiss, oh ja visst fick jag det. Den innehöll lite allmänt svammel, som avslutas med att jag varit sjukskriven t.o.m 31/5. Fortsatt sjukskrivning motiverad t.v. via rehab. enhet. Och sedan att han är tacksam för fortsatt medicinsk uppföljning och rehabilitering. Men det mest intressanta, vart var remissen ställd. Jo till : " Vederbörande rehab. enhet "???????

Jo det är sant, remiss datum är 1996-05-30, och jag garanterar jag har gjort vad som står i min makt för att hitta denna rehab. enhet. I dag 2001-03-26, har jag fortfarande inte hittat den, ingen har heller kunnat hjälpa mig att hitta rätt. Inte läkaren, inte försäkringskassan som enligt läkaren skulle kunna lotsa mig rätt och ingen annan läkare eller någon annan överhuvudtaget har kunnat tala om för mig var denna rehab. enhet finns.

Men det är ju inte så noga det var ju bara en patient det handlade om, och sådana går det ju tretton på dussinet. Nu slapp ju han ifrån fallet så då var ju allt frid och fröjd. Men jag måste ju ändå känna mig nöjd, det var ju en läkare som verkligen brydde sig om sina patienter, tror jag, eller det var i alla fall det han själv sa. Men alla läkare och övriga inom etablissemangen som har den synen på vad omvårdnad är och som även har den synen på människors lika värde, får ursäkta, jag har en helt annan syn på detta, er och min människosyn skiljer sig helt klart diametralt åt.

Nu var det kris, rejält sjuk, ärligt talat var jag i behov av sjukhusvård. Istället var jag utkastad på gatan utan vare sig livrem eller hängslen och utan sjukskrivning, så att jag inte skulle kunna klara min försörjning. Genom en handläggare på FK och en kurator fick jag i alla fall tid hos en läkare, som dom tyckte skulle vara " lämplig" för mig. Men jag lovar alla varningssignaler som fanns blinkade och ringde helt hysteriskt. Dels var det en ganska färsk läkare som arbetade på den vårdcentral där min f.d. husläkare var bas, en läkare som jag anmält, dels så upprepades gång på gång att detta besök var helt förutsättningslöst. Och dels begärde han garantier för att inte bli anmäld. Men jag hade fått två tider för besök hos honom och jag hade inte så mycket att välja på. Jag begärde dock att kuratorn skulle vara med vid besöket och detta blev jag lovad, men att lova är en sak att utföra det man lovat är som bekant en annan sak. Så för säkerhetsskull tog jag med mig ett eget vittne.

Händelse: I mitten på Juni var det så dags för mitt första besök hos läkaren. Jag hade begärt och fått löfte om, att kuratorn skulle närvara vid besöket, men när jag kom fick jag besked av henne att hon inte tänkte närvara trots sitt tidigare löfte. Sen smet hon undan. Som tur var hade jag eget vittne med mig.

Det började men en genomgång av vad som hade hänt sedan jag blev sjuk, jag gick också igenom hur min kropp reagerade och hur sjukdomen påverkade mig. Vi gick också igenom vilken situation jag hade haft före jag blev sjuk. Sedan gick jag igenom vad jag misstänkte med ledning av den information som jag samlat på mig, sedan jag första gången hörde talas om sjukdomen.

Han vidimerade då, att det sätt som jag reagerade på olika saker och det sätt som sjukdomen påverkade mig överensstämde med hur Kroniskt trötthetssyndrom påverkar de människor som lider av detta. Han höll det också för troligt att det var det jag led av.

Efter detta började han en lång monolog, där han försökte förklara varför jag inte hade fått någon hjälp mot min sjukdom. Av hans språkbruk och hans noggranna bildspråk, framgick helt klart att han hyste stora betänkligheter vad det gäller mina mentala utförsågor. Han förklarade mycket noggrant och utförligt, att denna sjukdom är komplex, vilket betyder att läkare med en mängd specialiteter skulle vara tvungna att samarbeta. Men han valde att prata om snickare, murare, elektriker och grovarbetare. Och det menade han att varje människa borde förstå att man inte kan samarbeta över dessa gränser och därför fanns det en grupp sjuka människor som helt enkelt inte kunde få hjälp, utan fick klara sig bäst dom kunde i samhället. Och detta ansåg han vara helt naturligt, för ingen kunde ställa krav på en läkare att han skulle samarbeta med någon annan läkare, som hade en annan specialitet. Han ansåg att läkarna i varje situation skulle framstå som allsmäktiga och kunna ge ett, i alla fall utåt sett, korrekt svar och att rådfråga en annan läker var av prestige helt otänkbart. Och inom läkarkollektivet skulle den läkarens rykte vara förstört, om man vore tvungen att rådfråga en kollega.

Jag förstod ju vid det här laget vad hans syfte var, men var ändå tvungen att ställa en fråga till. Jag frågade helt enkelt om han tänkte hjälpa mig att bekämpa sjukdomen. Han vände sig då demonstrativt mot sin dator och stirrade på datorskärmen en stund innan han sa: Jag ser här att du har anmält läkare till HSAN.(Han hade förberett sig och lagt upp dessa uppgifter på sin dator innan mitt besök.) Och som du förstår så får man inte göra det, för det betyder att det inte finns någon läkare som någonsin kommer att behandla dig. Man har helt enkelt förlorat rätten till vård, om man gör en sådan anmälan. Skulle någon läkare ändå behandla dig, så skulle den läkarens karriär vara över, för läkarkollektivet kan aldrig godkänna en sådan sak.

Trots att jag visste hans inställning, så var jag ju tvungen att fråga honom om den remiss som jag hade fått av den tidigare läkaren. Där denne läkare skrev att jag var i behov av medicinsk uppföljning, rehabilitering och att vidare sjukskrivning var motiverad. Han tittade på remissen, sedan gapskrattade han mig rakt i ansiktet och sa, den remissen tar jag ingen som helst hänsyn till.

Jag reste mig nu för att gå, jag orkade helt enkelt inget mera av den här sortens förnedring. Han rusade då upp tog tag i min axel och tryckte ner mig på stolen och sa, vänta så öppnade han dörren och rusade ut ur rummet.

Och som en tanke, vem stod utanför dörren, om inte kuratorn. Läkaren säger till kuratorn: Jag vägrar att behandla honom, nu får du se till att han förstår detta. Kuratorn kommer in i rummet och säger, det viste du ju att detta var ett förutsättningslöst besök.

Javisst säger jag, men hela det här spektaklet var ju inget annat än ett spel för galleriet, det var ju redan bestämt att han inte skulle behandla mig, han hade ju klara direktiv hur han skulle agera, det kallar inte jag förutsättningslöst, det kallar jag förutbestämt och för mig är det en viss nyansskillnad på dessa två saker. Hon sa då att jag inte förstod detta, så det ville hon inte tala om. Sedan sa hon: Du är ju inte intresserad av din hälsa, du är ju bara intresserad av din sjukpenning.

Då reste jag mig och gick. Kuratorn tittade då på mitt vittne som satt kvar och sa: Tänk han är verkligen i behov av psykiatrisk hjälp.(Jag undrar vem hon menade?)

Intyg: Undertecknad deltog i besöket med läkare och kurator, intygar här att ovanstående händelse i allt väsentligt har sin riktighet.

MA

Kommentar: Ja det här var ett välregisserat besök, där FK, kuratorn ock läkaren stod för regin. Jag förstår att läkaren krävde garanti för att inte bli anmäld, för han visste ju vad hans uppdrag var. När det gäller FK, så är ju deras intresse att spara pengar och lockbetet för läkaren i det här, var väl den ersättning han enligt gällande praxis troligen fick för att inte sjukskriva mig. Kuratorn hade redan tidigare uppgivit för mig att hon hade order från läkarna på denna vårdcentral att inte hjälpa patienterna fullt ut, för det skulle bli för dyrt. Och läkaren då, ja hans agerande talar för sig själv.

Men det som är mycket intressant är, att när läkaren kommit upp i varav så talar han indirekt om att den lagstiftning som påstås gälla inte har någon som helst giltighet. Och han är så styv i korken att han inte bryr sig om att det finns vittne till vad han säger.

Läkarna skall ju föra journal över sina patientbesök. Och i patientjournalen står b.l.a följande: 3 § En patientjournal skall innehålla de uppgifter som behövs för en god och säker vård av patienten

Vad skrev då läkaren i min journal efter detta besök:

" Går igenom hans sjukdomshistoria. Berättar om alla missförstånd och problem i beh. Senast nu varit hos Dr. X som avbrutit sjukskr med slut 31 maj. Pat har via kurator nu fått tid hos mig för samtal, diskussion utan att några bedömningar görs idag. Har uppföljande samtal om någon vecka.

Således diskussion om det som förevarit tidigare under beh. Åter om 1 v för diskussion".(Detta är ett exakt citat av journalen)

Här finns inget med om att han vidimerade att det var Kroniskt trötthetssyndrom som jag troligen led av. Här finns inget med om att läkare inte kan behandla patienter med komplexa sjukdomar. Här finns inget med om att läkarkollektivet inte behöver arbeta efter de lagar som finns och att patienterna inte får hävda sin rätt enligt lag. Här finns inget med om att han till kuratorn sa att han vägrar behandla mig. Dom kunde ju faktiskt ha avlägsnat sig från dörröppningen så inte vi hade hört detta. Här finns inget med om att han begärt garantier för att inte bli anmäld.

Jag hade ju en återbesökstid någon vecka senare, jag väntade några dagar och tänkte igenom vad som hade sagts och förekommit vid mitt besök innan jag avbokade detta besök. Det fanns liksom ingen anledning att åter utsätta sig för denna förnedring, när han dessutom klart sagt ifrån att han vägrade att behandla mig. Tre dagar senare ringer jag och avbokar tiden. I journalen kan jag sedan läsa. " Ringer och avbokar läkartid 26/6 kl. 13,00. Vill ej boka annan tid".

Om man läser journalen rätt upp och ner, så visar han genom den fram en bild där han som läkare har handlat helt oantastligt, hela skulden ligger på mig som patient. Och det är på detta sätt läkarna använder patientjournalerna för att friskriva sig från allt ansvar för sin yrkesutövning. Man gör detta också klart medvetna om att socialstyrelsen ser på dessa journaler som den rena sanningen som aldrig får ifrågasättas, när det gäller sanningshalten i dessa.

Och som patient är du chanslös, du är helt i händerna på överheten, som om, dom vill dölja något, utan något som helst samvetskval offerar sjuka människor, för sin egen prestiges skull.

Varje läkare får ju skriva under en ed för att få sin legitimation, den finns ju i en modernare tappning och om man läser första stycket i den så står det : "Jag försäkrar på heder och samvete att jag i min läkargärning skall sträva efter att tjäna mina medmänniskor och respektera humanitetens principer. Mitt mål skall vara att vårda och främja hälsa, att förebygga sjukdom samt att bota sjuka och lindra deras plågor."

Jag vill här avsluta med, något som jag tidigare tagit upp, nämligen ett utdrag ur Hälso- och sjukvårdslagstiftningen:

2§. Målet för hälso- och sjukvården är en god hälsa och en vård på lika villkor för hela befolkningen. Vården skall ges med respekt för alla människors lika värde och för den enskilda människans värdighet.

2a§. Hälso- och sjukvården skall bedrivas så att den uppfyller kraven på en god vård. Detta innebär att den skall särskilt

1. vara av god kvalitet och tillgodose patientens behov av trygghet i vården och behandlingen,
2. vara lätt tillgänglig,
3. bygga på respekt för patientens självbestämmande och integritet,
4. främja goda kontakter mellan patienten och hälso- och sjukvårdspersonalen.

Vården och behandlingen skall så långt det är möjligt utformas och genomföras i samråd med patienten. Varje patient som vänder sig till hälso- och sjukvården skall, om det inte är uppenbart obehövligt, snarast ges en medicinsk bedömning av sitt hälsotillstånd. Patienten skall ges upplysningar om detta tillstånd och om de behandlingsmetoder som står till buds.

Det här är den sista " Vårdens pärlor", som jag tar upp.

Sköt om er
Lasse

Vårdens pärlor

Epilog

Epilog: Jag har här under rubriken "Vårdens pärlor", redovisat ett antal händelser som jag varit med om under min sjukdomstid. Det finns naturligtvis ytterliggare händelser som skulle kunna redovisas. Men risken finns ju då, att någon kan få för sig, att jag har invändningar mot hur vård och omsorg fungerar. Och det är väl inget som jag sticker under stol med, att med ledning av den erfarenhet jag har fått under dessa år, så har jag "vissa" invändningar.

När man läser de olika pärlor som jag redovisat, får man naturligtvis uppfattningen, att jag totalt sågar hela vården och omsorgen. Men så är inte fallet, det mesta inom vård och omsorg fungerar, naturligtvis då på hela skalan från alldeles utmärkt till i alla fall acceptabelt. Men det är inte den delen som jag tar upp, jag tar upp den delen som inte fungerar över huvud taget. Om den delen är fem tio eller tjugo procent, det har jag ingen aning om, men att den är mycket större än man kan tro det står klart, för det finns ett mycket stort mörkertal.

Som jag ser det, finns det ingen legitim orsak till, att vård och omsorg inte fungerar. För även om människor har sjukdomar som är svåra att diagnostisera eller svåra att behandla, det kanske inte ens finns någon adekvat behandlingsform. Så måste vård och omsorg fungera. Man måste som patient ha rätt, att bli behandlad som människa och bli bemött med respekt. Även om det inte finns glasklara direktiv i läroböckerna.

Enligt min mening åligger det läkare, vårdpersonal och annan personal inom övriga etablissemang att bemöta vårdtagare med respekt för den enskilda individen. Att för sin egen prestige eller en kollegial lojalitets skull kasta människor på sophögen, ser inte jag som ett legitimt skäl och definitivt inte från personal som själva vill framstå som professionella i sin yrkesutövning. Men det finns ju ett ordspråk som stämmer väl inte på detta beteende: " Det är inte lätt att vara ödmjuk när man vet att man är bäst". Men jag tror faktiskt att lite ödmjukhet för sin arbetsuppgift inte skulle skada, men det är definitivt en bristvara i detta sammanhang.

Det kan vara många orsaker till att det går snett, läkaren kan ha en dålig dag, patienten kan ha symtom som läkare inte kan diagnostisera på två minuter, patienten kan ha symtom som går utanför läkarens kompetensområde, personkemin mellan läkare och patient kanske inte stämmer, mm, mm.

I det läget kan det vara av intresse att titta på den ed som läkarna är tvungna att svära för att få sin legitimation:

LÄKARED

Jag försäkrar på heder och samvete att jag i min läkargärning skall sträva efter att tjäna mina medmänniskor och respektera humanitetens principer. Mitt mål skall vara att vårda och främja hälsa, att förebygga sjukdom samt att bota sjuka och lindra deras plågor.

I mitt arbete skall jag följa läkaretiken och enbart använda metoder vilkas nytta påvisats av medicinsk forskning eller erfarenhet. Då jag rekommenderar

undersökningar och behandlingar skall jag objektivt bedöma hur de gagnar patienten och vilka nackdelar de eventuellt medför.

Jag skall fortlöpande upprätthålla min yrkesskicklighet och granska kvaliteten av mitt arbete.

Jag skall högakta mina kolleger och bistå dem i vården av deras patienter, då de ber om det. Jag skall uppmuntra mina patienter att vid behov rådfråga även en annan läkare.

Jag skall respektera min patients vilja. Det som meddelas mig i förtroende i samband med vården av patienterna skall jag hemlighålla. Min plikt som läkare skall jag fullgöra mot envar utan att diskriminera någon. Mina färdigheter som läkare skall jag inte använda i strid med min yrkesetik ens under hot.

Vad det än är som orsakar det hela, så sätts läkarens prestige ifråga och i det läget är patientens öde beseglat. Och det gäller inte bara hos den läkaren eller den kliniken, nej det gäller hela vårdapparaten och etablissemangen. För i det läget sätter den kollektivistiska lojaliteten sina klor i patienten. Nu skall minsann patienten få lära sig att veta hut och nu gäller inga lagar och normer längre.

När det gått så långt, så krävs det att någon inom detta kollektiv agerar för att få en förändring till stånd. Men för det krävs det att denne har både ryggrad och civilkurage och inom detta kollektiv är det med all önskvärd tydlighet så att inträdesprovet är att man saknar båda delarna. Och skulle någon inom kollektivet försöka sig på att förändra den drabbades situation så uppstår en kollektiv bestraffningsprocedur med svartmålning hindrande av karriär och allmän utfrysning som vedertagen bestraffning. Så patientens möjlighet att få en förändring till stånd är minimal om inte omöjlig.

För att få ändringar till stånd, finns Patientnämnder och Socialstyrelsen när inget annat hjälper. Patientnämnden arbetar under en lag som heter " Lag om patientnämndsverksamhet" ett utdrag från denna lag:

2§ Nämnderna skall utifrån synpunkter och klagomål stödja och hjälpa enskilda patienter och bidra till kvalitetsutvecklingen i hälso- och sjukvården genom att

- 1. Hjälpa patienter att få den information de behöver för att kunna ta till vara sina intressen i hälso- och sjukvården,*
- 2. främja kontakterna mellan patienter och vårdpersonal,*
- 3. hjälpa patienter att vända sig till rätt myndighet, samt*
- 4. rapportera iakttagelser och avvikelser av betydelse för patienterna till vårdgivare och vårdenheter.*

Socialstyrelsen har " Hälso- och sjukvårdslagen " som sin ledstjärna. Här följer några utdrag ur denna lagstiftning:

2§. Målet för hälso- och sjukvården är en god hälsa och en vård på lika villkor för hela befolkningen.

Vården skall ges med respekt för alla människors lika värde och för den enskilda människans värdighet.

2a§. Hälso- och sjukvården skall bedrivas så att den uppfyller kraven på en god vård. Detta innebär att den skall särskilt

- 1. vara av god kvalitet och tillgodose patientens behov av trygghet i vården och behandlingen,*

2. vara lätt tillgänglig,
3. bygga på respekt för patientens självbestämmande och integritet,
4. främja goda kontakter mellan patienten och hälso- och sjukvårdspersonalen.

Vården och behandlingen skall så långt det är möjligt utformas och genomföras i samråd med patienten. Varje patient som vänder sig till hälso- och sjukvården skall, om det inte är uppenbart obehövligt, snarast ges en medicinsk bedömning av sitt hälsotillstånd. Patienten skall ges upplysningar om detta tillstånd och om de behandlingsmetoder som står till buds.

Det här känns ju tryggt när man läser det, för här har ju den utsatte patienten någon att "hålla" i handen när det blåser som häftigast. Men försöker man få stöd och hjälp upptäcker man något verkligt obehagligt, deras grepp är så halt, att jämför man med en ål så verkar det som om ålen vore insmord med klister. Som patient i ett utsatt läge förstår man ingenting, det står ju faktiskt i lagen att man har rätt till vård och att bemötas med respekt. Vad man inte tänker på är, var dessa instanser har sina lojaliteter, inte är det hos drabbade patienter nej deras lojalitet är en kollektivistisk lojalitet mot etablissemang.

Vän av ordning, säger nu, men lagen säger ju att jag har rättigheter i det här landet. Ja det står så, men det finns också annat att ta hänsyn till, men man får leta efter vad det kan vara, som exempel texten nedan:

Rättigheter som bygger på vårdens skyldigheter

En del rättigheter bygger på vårdens skyldigheter som visserligen regleras i lag, men som inte anger den enskilda patientens rättigheter i detalj. Som patient kan man inte gå till domstol för att utkräva dem. **Hit hör till exempel patienters rätt till information om sitt hälsotillstånd, och information om olika metoder för undersökning, vård och behandling.** Dessa patienträttigheter gäller i hela landet, men i vissa landsting kan man ha lokala regler som förtydligar hur de ska tillämpas.

Så den som säger att vi har trygghetslagar som är till för att skydda oss patienter gentemot rena övergrepp från vårdens sida, talar med kluven tunga, och den som är riktigt sjuk och har försökt att få hjälp, med lagen som stöd, vet att detta är totalt utsiktslöst.

Så dessa instanser som uppges stå till patienternas förfogande, för att komma till rätta med felaktigheter, är inget annat än en gigantisk lobbyverksamhet som skall få den stora grå massan att tro att det finns rättigheter för alla i detta samhälle. Man gör detta också på skattebetalarnas bekostnad, om man skall kalla detta för skattebedrägeri eller något annat är väl egalt.

Men som sagt, då får vi väl ta ett ytterliggare steg upp i den hierarkiska skalan nämligen till politikerna, vad kan dessa tänkas tycka . I en artikelserie i GT i Juli 1998 så fanns det en artikel -98-07-08, där Owe Nilsson (s), kommunalråd och högsta ansvarig för vården i Göteborg sa följande. (Citat)

Politikerna är rädda

Owe Nilsson säger att han till och med upplevt politiker som varit rädda för läkarna.
- Och när man utmanar en organisation, oavsett om man gör det som vi har gjort

genom att lägga ihop tre sjukhus eller på annat sätt, då sätter man motkrafter i rörelse som är enorma.

- En stor del av den kritik som finns mot Sahlgrenska Universitetssjukhuset styrs av dessa krafter. Det är motkrafter som har en enorm makt och möjligheter. **Man utmanar helt enkelt inte läkarna ostraffat.** (slut citat).

Här sägs det rent ut, politikerna är rädda för läkarkåren, alltså rättar man in sig i leden och spelar med för att få fortsätta att vistas i finrummen. Det är så lätt att inte ägna dom väljare som röstat på dom en enda tanke. Men varför skall man göra det när man kan få åka gratis i gräddfilen.

I samma artikel anser Owe Nilsson att "Läkarmakten är ett hot mot demokratin". Ett sånt uttalande är ju bara skitsnack. Är det något som är ett hot mot demokratin, så är det våra politiker som känner till att det förhåller sig på detta sätt, men som av rädsla för att stå utanför finrummens manna, vägrar att agera för att få en förändring till stånd. Så det är inte konstigt att det finns problem med att få en förändring till stånd.

För att belysa etablissemangets syn på den stora grå massan och dom av sjukdom utsatta. Finns en ganska ny händelse här i Göteborg att ta som ett exempel.

" Det har nu avslöjats att man på ett privatsjukhus här i stan, via sin frisängsfond, en fond som är till för att ge mindre bemedlade möjlighet till vård som inte annars skulle kunna ges, har betalt 14.000 kr. för behandling av en person. Det är ju jättebra, nyfikenheten är ju stor vem den mindre bemedlade var. Jo det var en tidigare högt uppsatt sjukvårdspolitikers, numera styrelseledamot i det privata sjukhusets styrelse, nära anhörig. Ja det kan dom ju vara mindre bemedlade för, att bägge två taxerar för miljoninkomster årligen är väl inget man skall fästa avseende vid. För det är väl där någonstans, man inom etablissemanget anser att uttrycket mindre bemedlad börjar".

Med tanke på detta är det inte förvånande att det finns en grupp sjuka människor som inte har några rättigheter kvar i detta samhälle. Det fungerar så länge som läkarna kan hävda att Gud Fader är deras undersåte, när inte det fungerar längre pga. brist på kompetens, dåligt humör eller helt i avsaknad av empatisk känsla mm mm, då kastar man den individen på sophögen och övriga etablissemanget står upp på ett led och skanderar Halejuja.

Sköt om er
Lasse